

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **A. C. O.**, nar. X., státní příslušnost X.
t. č. pobyt v ČR: X.
zastoupený JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem
sídlem Joštova 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. OAM-29/ZA-ZA11-ZA17-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 10. 7. 2019, pod č. j. OAM-29/ZA-ZA11-ZA17-2019, kdy bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl žalobou, v níž uvedl, že toto rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho odůvodnění.

2. Žalobce v rámci správního řízení podrobně vylicil, jak uvedl, z jakých důvodů opustil zemi původu (Turecko). Velmi podrobně a věrohodně popsal své politické přesvědčení, které je v opozici proti stávajícímu režimu prezidenta Erdogana, svou podporu politické straně HDP. Podrobně popsal obtíže, kterým kvůli svému politickému přesvědčení a kurdské národnosti čelil, vysvětlil, že motivací k opuštění země původu nebyly ekonomické obtíže, neboť po této stránce byl zajištěn, nýbrž útlak pro jeho etnický původ.
3. Důvody uváděné žalobcem na podporu jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak jsou v obecné rovině zcela jednoznačně podřaditelné pod ust. § 12 zákon ao azylu.
4. Správní orgán na podkladě shromážděných důkazů dospěl k závěru, podle nějž jsou obavy žalobce nedůvodné, a to s ohledem na stav dodržování lidských práv v Turecku, a to ve vztahu ke kurdské menšině.
5. Žalobce spatřuje nebezpečí pro svou osobu i z hlediska dalšího postupu tureckých úřadů vůči jeho osobě v případě nuceného návratu do země původu. Správní orgán se v řízení zaměřil na hodnocení politické situace v Turecku a postavení členů a sympatizantů strany HDP, avšak posouzení podmínek navrácení stěžovatele do země původu je provedena podle mínění žalobce neúplným a nedostatečným způsobem.
6. Správní orgán po posouzení věci dospěl v tomto směru k závěru o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani v podobě ochrany doplňkové, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Uvedené závěry o skutkovém základu věci však nemají oporu v provedených a shromážděných důkazech.
7. V rámci správního řízení nebyly shromážděny podklady pro jednoznačný závěr o tom, jaká újma stěžovateli fakticky hrozí v případě, že bude vrácen do země původu, tj. jakým způsobem turecké úřady nakládají s navracenými žadateli o azyl, v jejich skupině tvoří osoby kurdského původu svébytnou skupinu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán se eventualitou postihu stěžovatele a jeho forem zabýval velmi omezeně, kdy odkazuje na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR, podle níž tomuto úřadu není znám případ z poslední doby, kdy by turečtí občané po návratu do vlasti byli mučeni nebo s nimi bylo zacházeno zle z důvodu jejich politických aktivit, které předcházeli emigraci. Z dalších dostupných a správním orgánem ve věcech kurdských žadatelů o udělení mezinárodní ochrany běžně užívaných listinných důkazů, např. zprávy Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska totiž vyplývá, že osoby spojované s kurdskými radikálními politickými uskupeními, čelí tvrdým postihům a represím ze strany státní správy. Tvrzení obsažené ve zprávě MZV ČR o tom, že s tureckými občany není v souvislosti s jejich politickými aktivitami – ať již před či po emigraci – zacházeno zle, je tak v rozporu s objektivním stavem věci.
8. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žádal také, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že po individuálním zhodnocení případu žalobce žalovaný na pevně staví, že tento nebyl v Turecké republice pronásledovanou osobou.
11. Žalobce zmiňuje známé osobnosti, dává tureckého prezidenta do souvislosti s Hitlerem, sám ale žádným adresným problémům nečelil. Pokud pak dokládá fotografie osobností ze strany HDP, předně volené poslankyně a dalších známých osobností, které skutečně čelí v Turecku adresnému zájmu, neznámá to, že by takovému zájmu čelil i sám žalobce. Z fotografií je zřejmé, že jsou pořízeny nahodile a porůznu na ulici a nedotvrzují nic více, nežli to, že se žalobce potkal se známým člověkem a dal se s ním na ulici vyfotit.
12. Stejně tak žalobce ke své osobě tvrdí, že je členem politické strany HDP, přičemž stran svého členství a své osoby nezmiňuje žádné obtíže, což dotvrzuje správním orgánem doložené informace, že pokud tato strana čelí obtížím, děje se tak v jejích nejvyšších patrech, nikoliv v členské základně nebo u jinak se neangažujících členů. Tato strana je pak stále v Turecku legální a má svá zastoupení ve všech patrech turecké politiky (Zpráva MV Velké Británie – Turecko: Kurdové, září 2018, ze dne 26. 9. 2018; Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018).
13. Žalovaný se dále zabýval tvrzeními žalobce stran náboženských a etnických poměrů v Turecku. Pokud je žalobce dotázán, aby uvedl, jakým etnickým problémům v Turecku čelil, přichází s příhodou, jak se ho pokusili spolužáci zbít na základní škole, učitel měl k němu nastaven jiný přístup, dostal facku od policisty při kontrole občanského průkazu na ulici nebo se dostal do slovní rozepře se spolupracovníky v zaměstnání.
14. Žalovaný stvrzuje, že se jedná o nemilé a politováníhodné okolnosti, nejde ale o pronásledování, které rozeznává azylový zákon, a které by se dalo identifikovat jako pronásledování pro rasové důvody. V posledku žalovaný ani nedisponuje informacemi, že by 20 milionová kurdská komunita byla v Turecku pronásledována nebo jí tam hrozilo nebezpečí vážné újmy. Kurdové mohou čelit společenské diskriminaci, jak popisuje samotný žalobce, tato diskriminace ale není systémová ani programová a vyvěrá z mezilidského soužití, soužití majority s minoritou. Jako takovou ji pak můžeme pozorovat ve všech společnostech světa, kde se mísí menšiny s většinami.
15. Stejně tak se žalovaný rozchází s tvrzením žalobce, že by náboženské poměry měly být v Turecku rozvráceny do tak fatálních poměrů, jak se snaží dovodit. Žalobce opět hovoří o tureckém prezidentovi, dělá deklarace a stran náboženství neuvádí ke své osobě žádné obtíže, kterým by čelil. V poskytnutí údajů pak sám sebe označil za člověka bez vyznání. Žalobce opět graduje svůj azylový příběh obecnými a vzletnými frázemi, přímo ale nezmiňuje nic konkrétního. Když pak sděluje, že se k němu v Turecku nechovali jako k dalším občanům a dává to do souvislosti s tím, že musel počkat v řadě v nemocnici, než byl před ním ošetřen člověk ze Sýrie, nebo musel na rozdíl od Syřanů platit zvláštní daň při otevření obchodu, pak žalovaný nevidí na těchto dílčích situacích nic nepatřičného v tom smyslu, co by mělo založit jednání rovnající se pronásledování nebo hrozby vážné újmy.

16. Turecko přijalo velký počet uprchlíků ze sousední Sýrie, která je zmítaná občanskou válkou. To samozřejmě může vyvolat nějakou rozepři, co se týká čekání v řadě v nemocnici na ošetření nebo přiznání daňové úlevy při začátku podnikání, není ale správnému orgánu známo, že by v této zemi mělo docházet k pronásledování a ohrožování Kurdů, či by zde mělo docházet k náboženským excesům.
17. Žalovaný dále uvedl k náboženským poměrům v Turecku, že Turecko je státem, kde převládá sunnitský islám (75 – 80 % populace), to ale samo ovšem nijak neznamená, že by ostatní náboženské komunity byly jakkoliv potlačovány. Turecká ústava garantuje svobodu svědomí, náboženství, přesvědčení, vyjadřování a uctívání. Všichni turečtí občané jsou si v tomto ohledu rovni. Nemuslimské komunity pak představují zhruba 150 tisíc lidí co do různých křesťanských směrů a 20 tisíc Židů. Většina těchto osob je shromážděna ve velkých městech jako je Istanbul. Práva těchto menšin jsou dále garantována Lausannskou dohodou, kterou Turecko dodržuje od roku 1923. Turecko je tedy co do náboženského vyznání svobodným státem se silnou republikánskou ústavou, jako takové se pak neliší ohledně nastavení jeho legislativy od evropských demokracií a ani v praktické rovině již dlouhodobě nedochází k žádným společenským excesům (blíže dále: Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, říjen 2018). Přes mnohá azylová klišé, která pak o této zemi panují, právě těchto menšin (pronásledování Alevitů, Jezídů atd.), Turecko patří mezi nejbezpečnější a nábožensky nejtolerantnější státy Blízkého východu, kde může dojít k lapsusům při soužití mezi jednotlivými občany stran náboženských nebo etnických poměrů (jako ostatně v kterékoliv jiné zemi, ČR nevyjímaje), to ale neznamená, že by taková skutečnost měla založit akt azylového pronásledování nebo hrozby vážné újmy.
18. Naprosto totožné závěry lze učinit i o soužití kurdské komunity s tureckou majoritou. Turecké státní složky hledí na Kurdy zejména bezpečnostním prizmatem a to s ohledem na případy, kdy dojde na otázky územní integrity Turecka a jeho vnitřní bezpečnosti (snahy o územní štěpení a teroristická činnost, akce PKK).
19. Právně ale není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci, což dotvrzuje jejich pronikání do politických, podnikatelských a celkových společenských elit tureckého státu, který je vystavěn na přísných republikánských principech. Pokud se pak Kurd dostane do lokálního konfliktu skrze jeho etnicitu v některé části Turecka, má možnost se tomuto konfliktu vyhnout přestěhováním se do jiné části země, jde jistě o adekvátnější řešení, nežli je opuštění vlasti a hledání pomoci na území cizího státu.
20. Žalovaný pak dále uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal a připomínal rovněž, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit (tedy např. právě v případech vážných zdravotních onemocnění), v případě žalobce však na základě všeho výše uvedeného žalovaný takové skutečnosti neshledal.
21. Dne 20. 6. 2019 byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s obstaranými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce

této možnosti využil a uvedl, že aby se v Turecku ukázali v lepším světle, tak se přetvařují. Sám nové podklady nenavrl.

22. Žalovaný se rovněž zabýval okolnostmi kolem případného návratu žalobce do Turecka. Jak vyplývá ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), tak v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný se zcela rozchází s tvrzeními žalobce, že by v Turecku panoval válečný stav nebo tam byly válečné poměry apod.
23. Pokud tedy jde o snahu žalobce legalizovat si žádosti o udělení mezinárodní ochrany svůj další pobyt v ČR, tak i v tomto případě žalovaný zdůraznil, že výčet důvodů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Žalovaný opakuje, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon o pobytu cizinců a jehož institutů měl a má žalobce využít. Jak je patrné ze spisu, žalobce vyjádřil snahu dlouhodobě žít v České republice s tím, že Turecko opustí a začne někde jinde.
24. Tlak na kurdskou menšinu v této zemi není vystupňován do podoby pronásledování ani vážné újmy a bez dalšího se v jednotlivých případech nemůže objevit jen a pouze právě z těchto důvodů, přičemž toto další se váže právě toliko na individuální posouzení jednotlivých případů.
25. Po posouzení azylového příběhu žalobce žalovaný nevidí prvky pronásledování pro etnickou příslušnost ani dle tvrzení žalobce.
26. Pokud se jedná o doplňkovou ochranu, její neudělení podrobně žalovaný odůvodnil ve svém rozhodnutí, když ale námitky žalobce o hrozbě případného nebezpečí, které by mu hrozilo v případě návratu, tak považuje žalovaný za spekulativní, a to na podkladech relevantních a objektivních, veskrze aktuálních informací o Turecku, dle spisu.
27. Jak z uvedeného vyplývá, žalovaný má za to, že se žalovaný při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti či nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu a navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, vyplývá z jeho odůvodnění mj., že žalobce na podporu svých tvrzení doložil správnímu orgánu fotografie s různými lidmi v ulicích měst, na jedné z těchto fotek je společně s žadatelem zachycena paní Figen Yüksesdağ představitelka politické strany HDP a dále zpěvačka paní Pinar Aydinlar, taktéž členka politické strany HDP. Dne 15. 1. 2019 zaslal žadatel správnímu orgánu ručně psaný dopis.

29. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je nespokojenost s politickými a náboženskými poměry v Turecku.
30. Správní orgán uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci z hlediska důvodu pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z: Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, říjen 2018; Zpráva MV Velké Británie – Turecko: Kurdové, září 2018, ze dne 26. 9. 2018; Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018 ze dne 9. 5. 2018 s tím, že veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.
31. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád byla dne 20. 6. 2019 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti jmenovaný využil a uvedl, že aby se v Turecku ukázali v lepším světle, tak se přetvařují. Sám nové podklady nenavrl. Ví o případu, kdy zaměstnanec letiště v Istanbulu spáchal sebevraždu, protože nevydržel rasistický tlak na jeho osobu. V Turecku nejsou svobodná média, není tam demokracie a muslimové se radikalizují.
32. Dle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
33. Žalovaný uvedl, že po posouzení uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
34. Po individuálním zhodnocení případu žadatele správní orgán napevno staví, že tento nebyl v Turecké republice pronásledovanou osobou. Osoba žadatele měla práci, volné cestování a během jejího života jí nebylo nijak adresně bráněno. Když se pak správní orgán zeptá dotyčného na politické důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, dostává se mu obecné deklarace a vzletného prohlášení, jinak je tomu i tehdy, kdy se správní orgán dotáže znovu a upozorní žadatele, aby své proklamace dával do souvislosti s jeho osobou. Dotyčný zmiňuje známé osobnosti, dává tureckého prezidenta do souvislosti s Hitlerem, sám ale žádným adresným problémům nečelil. Pokud pak tento dokládá fotografie osobností ze strany HDP, předně volené poslankyně a dalších známých osobností, které skutečně čelí v Turecku adresnému zájmu, neznamená to, že by takovému zájmu čelil i sám žadatel. Z fotografií je zřejmé, že jsou pořízeny nahodile a porůznu na ulici a nedotvrzují nic více, nežli to, že se dotyčný potká se známým člověkem a dá se s ním na ulici vyfotit. Stejně tak dotyčný ke své osobě tvrdí, že je členem politické strany HDP, přičemž stran svého členství a své osoby nezmiňuje žádné obtíže, což dotvrzuje správním orgánem doložené informace, že pokud tato strana čelí obtížím, děje se tak v jejich nejvyšších

patrech, nikoliv v členské základně nebo u nijak se neangažujících členů. Tato strana je pak stále v Turecku legální a má své zastoupení ve všech patrech turecké politiky (Zpráva MV Velké Británie – Turecko: Kurdové, září 2018 ze dne 26. 9. 2018; Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018 ze dne 9. 5. 2018).

35. Správní orgán tedy konstatuje, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
36. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
37. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.
38. Správní orgán se zabýval tvrzením žadatele stran náboženských a etnických poměrů v Turecku. Pokud je dotyčný dotázán, aby uvedl, jakým etnickým problémům v Turecku čelil, přicházel s příhodou, jak se ho pokusili spolužáci zbít na základní škole, učitel měl k němu nastaven jiný přístup, dostal facku od policisty při kontrole občanského průkazu na ulici nebo se dostal do slovní rozepře se spolupracovníky v zaměstnání. Správní orgán stvrzuje, že se jedná o nemilé a politováníhodné okolnosti, nejde ale o pronásledování, které rozeznává azylový zákon a které by se dalo identifikovat jako pronásledování pro rasové důvody. V posledku správní orgán ani nedisponuje informacemi, že by 20 milionová kurdská komunita byla v Turecku pronásledována nebo jí tam hrozilo nebezpečí vážné újmy. Kurdové mohou čelit společenské diskriminaci, jak popisuje samotný žadatel, tato diskriminace ale není systémová ani programová a vyvěrá z mezilidského soužití, soužití majority s minoritou. Jako takovou je možno pozorovat ve všech společnostech světa, kde se mísí menšiny s většinami. Nejinak je tomu i na území ČR, tedy místa, kde žadatel žádá o poskytnutí mezinárodní ochrany. Správní orgán se v tomto případě příklání k rozsudku Vrchního soudu v Praze, který se obdobným problematickým chováním mezi obyvateli, o kterém hovoří žadatel, zabýval: *„Podle přesvědčení soudu je známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních a fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrozličnější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě ještě není pronásledování ve smyslu ust. § 2 zákona o uprchlících (resp. ve smyslu čl. 1.A.2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované v ČR pod č. 208/1993 Sb.). Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně*

nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt.“ (Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7 A 754/2000-28).

39. Stejně tak se správní orgán rozchází s tvrzeními žadatele, že by náboženské poměry měly být v Turecku rozvráceny do tak fatálních poměrů, jak se tento snaží navodit. Dotyčný opět hovoří o tureckém prezidentovi, dělá deklarace a stran náboženství neuvádí ke své osobě žádné obtíže, kterým by čelil. V poskytnutí údajů pak sám sebe označil za člověka bez vyznání. Jmenovaný opět graduje svůj azylový příběh obecnými a vzletnými frázemi, přímo ale nezmiňuje nic konkrétního. Když pak sděluje, že se k němu v Turecku nechovali jako k dalším občanům a dává to do souvislosti s tím, že musel počkat v řadě v nemocnici, než byl před ním ošetřen člověk ze Sýrie nebo musel na rozdíl od Syřanů platit zvláštní daň při otevření obchodu, pak správní orgán nevidí na těchto dílčích situacích nic nepatřičného v tom smyslu, co by mělo založit jednání rovnající se pronásledování nebo hrozby vážné újmy. Turecko přijalo velký počet uprchlíků ze sousední Sýrie, která je zmítaná občanskou válkou. To samozřejmě může vyvolat nějakou rozpři, co se týká čekání v řadě v nemocnici na ošetření nebo přiznání daňové úlevy při začátku podnikání, správnímu orgánu ale není známo, že by v této zemi mělo docházet k pronásledování a ohrožování Kurdů, či by zde mělo docházet k náboženským excesům. Správní orgán dále připojuje k náboženským poměrům v Turecku, že Turecko je státem, kde převládá sunnitský islám (75 – 80 % populace), to ale samo ovšem nijak neznamená, že by ostatní náboženské komunity byly jakkoliv potlačovány. Turecká ústava garantuje svobodu svědomí, náboženství, přesvědčení, vyjadřování a uctívání. Všichni turečtí občané jsou si v tomto ohledu rovni. Nemuslimské komunity pak představují zhruba 150 tisíc lidí co do různých křesťanských směrů a 20 tisíc Židů. Většina těchto osob je shromážděna ve velkých městech, jako je Istanbul. Stran náboženství, jak garantuje Lausannská dohoda, kterou Turecko dodržuje od roku 1923. Co do náboženského vyznání je Turecko svobodným státem se silnou republikánskou ústavou, jako takové se pak neliší ohledně nastavení jeho legislativy od evropských demokracií a ani v praktické rovině již dlouhodobě nedochází k žádným společenským excesům (blíže Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, říjen 2018). Turecko patří mezi nejbezpečnější a nábožensky nejtolerantnější státy Blízkého východu, kde může dojít k lapsusům při soužití mezi jednotlivými občany stran náboženských nebo etnických poměrů, tak jako ostatně v kterékoliv jiné zemi, ČR nevyjímaje. Naprosto totožné závěry lze učinit i o soužití kurdské komunity s tureckou majoritou. Turecké orgány hledí na Kurdy zejména bezpečnostním prizmatem, a to s ohledem na případy, kdy dojde na otázky územní integrity Turecka a jeho vnitřní bezpečnosti (snahy o územní štěpení a teroristická činnost, akce PKK). Právně ale není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci, což dotvrzuje jejich pronikání do politických, podnikatelských a celkových společenských elit tureckého státu, který je vystaven na přísných republikánských principech. Pokud se pak Kurd dostane do lokálního konfliktu skrze jeho etnicitu v některé části Turecka, má možnost se tomuto konfliktu vyhnout přestěhováním se do jiné části země, jistě jde o adekvátnější řešení, nežli je opuštění vlasti a hledání pomoci na území cizího státu.

40. Žalovaný pak odkázal mj. na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, v němž se uvádí: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení.“
41. Na žalobce se nemůže vztahovat ani ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu, dle něhož se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Je to proto, že žalobce je svobodný, toto zákonné ustanovení se tedy na něho vztahovat nemůže.
42. Žalovaný pak citoval ust. § 14 zákona o azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
43. Správní orgán, jak uvedl, se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu.
44. Konstatoval, že žadatel je dospělou, plně svéprávnou a práceschopnou osobou, která se dokáže postarat sama o sebe a vydělat si na své živobytí práci. Stejně tak nepodstupuje žádný typ speciální léčby, která by byla výhradně vázána na území ČR. Nad rámec výše uvedeného správní orgán podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jmenovaný se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal a připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit (tedy například právě v případech vážných zdravotních onemocnění), v případě žadatele však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal.
45. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ust. § 28 zákona o azylu. V tomto směru vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, září 2018; Švédské centrum informací o zemích původu (Lifos) – Turecko, leden 2019; Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko, březen 2019; Zpráva ČTK, Volební komise potvrdila vítězství opozice v Ankaře ze dne 8. 4. 2019; Zpráva ČTK, Přístupová jednání s EU brzdí politické překážky, tvrdí turecký šéf diplomacie, ze dne 2. 5. 2019.
46. Veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. S těmito zprávami měl možnost žalobce se seznámit a vyjádřit se k nim. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

47. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
48. Žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Trest smrti je ostatně v Turecké republice zcela zrušen od roku 2004 a Turecko je v rámci monitoringu Amnesty International vedeno jako země, která ve své legislativě zrušila trest smrti za veškeré trestné činy.
49. Správní orgán, jak uvedl, se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Správní orgán se zde odkázal na svoji argumentaci výše stran náboženských a etnických poměrů v Turecku, která je plně přílehlavá i zde. Žalobce nebyl v minulosti v Turecku vystaven nelidskému zacházení, trestání a není důvod se domnívat, proč by mu měl být vystaven směrem do budoucnosti, ba proč by měl být v Turecku někým mučen. Pokud pak sděluje, že po jeho návratu do Turecka se na něj můžou zaměřit státní složky a může zmizet – vláda se ho bude chtít takříkajíc zbavit, pak správní orgán uvedl, že vzhledem k profilu žadatele je nesmyslné uvažovat v takovéto extrémní krajnosti a samotné tvrzení jako takové je z cesty. Zejména pak, když dává dotyčný své postavení do souvislosti s novinářem, který v Turecku někde zmizel.
50. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by žalobci

v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

51. Správní orgán v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z uvedených informačních zdrojů jako i zpravodajství ČTK je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán se zcela rozchází s tvrzením žadatele, že by v Turecku panoval válečný stav nebo tam byly válečné poměry. Turecko není ve válečném stavu s žádným jiným státem, nepanuje tam vnitrostátní konflikt a o částečném napětí lze hovořit jen u hranice se Sýrií, kde operuje teroristická PKK. Celkově je ale Turecko bezpečná země, jak vyplývá z příložených zpráv o politické a bezpečnostní situaci v Turecku.
52. Správní orgán uvedl, že ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), vyplývá, že turečtí občané po návratu do své vlasti z dlouhodobých pobytů nečelí žádným obtížím a pokud dbají na řádné přihlášení do sociálního a zdravotního systému, mají přístup ke všem potřebným službám. Léčba ve státních nemocnicích je zdarma a dostupnost léků je plošná. Existují zde úřady práce i případná podpora v nezaměstnanosti. Stran bydlení bude muset žadatel hledat byt či dům na trhu s nemovitostmi.
53. Případné vycestování žalobce, po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem, nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.
54. Na žalobce se nemůže vztahovat ani ust. § 14b zákona o azylu, neboť dle tohoto zákonného ustanovení se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro jeho udělení. Pokud jde o žalobce, není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany, neboť žalobce je svobodný.

Posouzení věci krajským soudem

55. Žaloba **není důvodná**.
56. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
57. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
58. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.

59. Při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Turecka, nemá cestovní doklad, nevzal si jej s sebou, zůstal v Turecku, k ověření totožnosti předložil svůj občanský průkaz. Je Kurd, nemá žádné náboženské přesvědčení, je členem politické strany HDP (Demokratická politická strana národa), nemá však s sebou žádný doklad o tomto členství. Do strany vstoupil někdy v roce 2013 nebo 2014, nemá však jak dokázat, že je členem této strany. Je svobodný, nemá žádné zdravotní problémy, žádné léky neužívá, neléčí se. Hlavním důvodem pro jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou politické problémy a dalším důvodem je náboženství. Turecko není, jak sdělil, demokratická a svobodná země. Je tam válka, lidé umírají. Jelikož je Kurd, negativní situace má na něho obzvlášť negativní dopad. Jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá.
60. Tyto skutečnosti pak rozvedl v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl uskutečněn dne 11. 1. 2019. Uvedl, že z toho důvodu, že je Kurd, měl určité problémy už na základní škole, kdy ho jednou v hodině tělocviku spolužáci, kteří kolem něho utvořili hlouček, chtěli zbít, žalobce se však ubránil a zbil je sám. Poté už to na něm děti nikdy nezkoušely. Po tomto incidentu se však stalo, že za ním přišel učitel a chtěl ho potrestat. Nedošlo však z jeho strany k žádnému fyzickému potrestání. Ani žádné jiné fyzické napadení ve škole pak nebylo, ale došlo k mnoha verbálním napadením ze strany dětí i učitelů. Měl však i kamarády, s nimiž neměl žádné problémy. Jednou se stalo, že když se procházeli po ulici, zastavila je policie a chtěla po nich občanské průkazy. Ti, kteří byli tureckého původu, mohli odejít, Kurdové museli zůstat. Nikam však žalobce policie neodvezla, ani ho nevyslýchala, dali mu však facku. Nebyla to klasická policie, byl to policejní útvar zabývající se narkotiky. Žalobce pak uvedl, že chtěl odejet z Turecka někam do Evropy, jednou se mu dostala do ruky kniha spisovatele Nazim Hikmet, v jednom díle se zde spisovatel zmiňoval o Praze, to v žalobci vzbudilo zájem a začal se o ČR zajímat. Je to země, kde existuje demokracie a klidný způsob života, lidé jsou zde relativně spokojeni. Je to země, kde se neřeší náboženství, proto sem přijel, aby tu mohl v klidu žít v demokratické zemi, kde žalobce nikdo nebude řešit kvůli náboženství a politice.
61. Dále pak uvedl, že když v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl politické důvody, myslel tím to, že největším problémem je pro žalobce samotná vláda v Turecku a prezident, který manipuluje lidi, aby získal hlasy při volbách. Rozdělil celý národ na skupinu Alevitů, Arměnců a Kurdů a proti nim postavil turecké muslimy, takže mezi tureckými občany vytvořil nenávist jednoho vůči druhému. Prezident je člověk bez úcty k Evropskému soudu pro lidská práva, zmínil Saliha Muslina, který byl prezidentem Turecka označen za teroristu a ČR jej nevydala, což bylo velmi dobré rozhodnutí. To, že ČR rozhodlo o jeho nevydání, byl jeden z dalších důvodů, proč se žalobce rozhodl přicestovat do ČR. Dále uvedl, že věci, o kterých hovořil, v zemi vyvolávají chaos. Lidé se napadají, vyvolává to válečné prostředí. Neví, proč by měl žít v zemi, kde je chaos, kde se všichni nenávidí, když vedle je země, kde člověk může žít normálním životem, chodit do práce, mít děti. Toto je totiž smysl života a ne bojovat o svou vlastní existenci. V Turecku si plnil veškeré své povinnosti občana, pracoval, odváděl daně, ale nebylo mu vráceno to, co si zasloužil, aby mohl existovat jako běžný občan. Když např. přijel do nemocnice a byl tam člověk ze Sýrie, ten si nemusel stoupnout do řady, ale žalobce ano. Když Syřané založili obchod, nemuseli platit zvláštní daň, žalobce ji však platit musel. V Turecku se k němu nechovali jako k běžnému občanu. Důvodů je mnoho, ale říká jen to nejpodstatnější. Je přesvědčený,

že Turecko pomáhá islámské straně, že vyváží zbraně na Blízký východ. V Turecku sice není válka, ale člověk, který uvažuje, vnímá prostředí v Turecku, neustále má pocit, že žije v prostředí, kde každou chvíli může vypuknout válka, je tam napětí. Prezident se snaží navenek jevit tak, že Turecko je moderní, vyspělá země, ve skutečnosti tomu tak však není. Cílem žalobce proto bylo vždy ze země odejít. Žalobce zjistil, že je fyzicky vyzrálou osobou, je schopen se o sebe postarat, uvědomil si, že je čas Turecko opustit. V Turecku nikdy trestně stíhán nebyl, se státními orgány tam žádné problémy také neměl. Pokud by byl nucen vrátit se do své vlasti, uvedl, že sám se vracet do Turecka nechce, obává se, že vláda by ho dala do svého hledáčku a možná by se ho chtěla zbavit. Domnívá se to proto, že se to stalo jiným lidem v jeho pozici před ním. Myslí si, že z toho, kam Turecko směřuje, to lze také dovodit. Například uvedl, že jeden novinář, který otevřeně psal o tom, co si myslí, byl odvezen a nikdo neví, kde je. Každý člověk, který mluví v Turecku pravdu, může zmizet tak, jako zmizel on. Proto si jako své útočiště vybral Českou republiku. Toto jsou všechny důvody k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, jiné důvody nemá.

62. Žalovaný si jako podklad rozhodnutí pak obstaral zprávy o bezpečnostní a politické situaci v Turecku, zprávy, které byly citovány v rozhodnutí žalovaného a jsou součástí správního spisu.
63. Při seznámení se s podklady rozhodnutí se žalobce vyjádřil tak, že mu stačí výčet uvedených informací o politické a bezpečnostní situaci v Turecku, tak jak v Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany byly uvedeny. Dodal, že v Turecku, aby se ukázali v lepším světle, se přetvařují. Oficiální informace jsou lživé. Doplnil, že má informace od svých známých. Např. zaměstnanec třetího letiště v Istanbulu kurdské národnosti nevydržel rasistický tlak a spáchal sebevraždu. Vzhledem k tomu, že v Turecku nejsou svobodná média, pravdivé informace se nedostávají k veřejnosti. Situace v Turecku se zhoršuje. Muslimové se radikalizují, kdo s nimi nesouhlasí, okamžitě má nálepku teroristy. Poslední volby v Istanbulu byly zrušeny, není tam demokracie.
64. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce mají být jeho problémy stran jeho kurdské etnicity, obavy z potíží, neboť by se mohl octnout v hledáčku turecké vlády, která by se ho možná chtěla zbavit.
65. Jako první námitku žalobce tedy uvedl, že se žalovaný nedostatečně zabýval skutečností, že v Turecku dochází k rozsáhlé diskriminaci kurdského obyvatelstva.
66. Z ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
67. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod

nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

68. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ust. § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.
69. V tomto případě nebylo možno uvažovat o aplikaci § 12 písm. a), neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu tohoto ustanovení, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že žádné politické aktivity v Turecku nevyvíjel, žádné aktivity, v důsledku kterých by byl v hledáčku státních orgánů či policie.
70. Krajský soud dále dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodu taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, ale neuvedl žádné konkrétní potíže, kterým by musel z uvedeného důvodu v zemi svého původu čelit. Stejně tak nehovořil o žádných konkrétních problémech či diskriminaci, které by přímo souvisely s jeho kurdskou národností, a kterým by musel v zemi svého původu čelit. Skutečnost, že žalobce měl drobné obtíže v jednom případě se svými spolužáky na základní škole či s učitelem či případně se svými spolupracovníky, nebo musel v nemocnici si stoupnout do řady, ale člověk, který přijel ze Sýrie, si do řady stoupnout nemusel, nespadá pod pojem pronásledování. Žalovaný se tvrzením žalobce, a to i na podkladě citovaných informací o zemi původu se v rozhodnutí dostatečně věnoval, se závěrem o nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, se soud připojuje. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6 A 709/2001, v němž je uvedeno, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel.*

Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

71. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že žalovaný zvažoval uvedené problémy, které v Turecku existují. Žalovaný nijak v napadeném rozhodnutí nezamlčoval, že kurdská příslušnost může představovat skutečnosti, pro něž mohl žalobce zažít v zemi původu i určitá příkoří, jak tvrdí. Nicméně tato tvrzená zažitá příkoří nenaplňují pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.
72. Pokud žalovaný hodnotil tvrzení žalobce o pronásledování a nebezpečí vážné újmy, zejména z pohledu jeho příslušnosti ke kurdské menšině, postupoval podle přesvědčení krajského soudu správně, neboť jeho politická angažovanost a postoje nejsou nijak výrazné, aby bylo možno hovořit o pronásledování žalobce z těchto důvodů.
73. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované v rozhodnutí žalovaného, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za přiměřeně aktuální. Tyto pak splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní a dohledatelné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81).
74. Krajský soud nezpochybňuje složitou situaci, pokud se jedná o kurdsko-turecké vztahy, nicméně z informací jednoznačně vyplynulo, že Kurdové nejsou obecně pronásledováni z azylově relevantních důvodů a soud znovu opakuje, že zprávy o zemi původu založené ve správním spise jsou aktuální k době rozhodování žalovaného, vycházejí z důvěryhodných zdrojů a situace v tomto směru byla posouzena tak, že byl posouzen individuální příběh žalobce.
75. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny, který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta), nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 citovaného zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
76. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
77. Jde-li o humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), je třeba nejprve připomenout, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či rozsudek téhož

soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014-67, bod 50). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu pak lze zmínit např. zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Ani tyto důvody v případě žalobce nebyly dány (ani tvrzeny).

78. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť žalobce za jeden z hlavních důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavy z bezpečnostní situace na východě Turecka.
79. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
80. Podle § 14 odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
81. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by byl z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vystěhování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení v napadeném rozhodnutí řádně věnoval. Žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobce mohl v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen již v roce 2014, jak plyne ze zprávy Amnesty International. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
82. Soud uvádí, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní konflikt. Ve východních oblastech Turecka u hranice se Sýrií sice existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, nejedná se však o válečný stav či válečný konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Turecká republika rovněž není ve válečném stavu s žádným jiným státem. Žalobce ostatně může využít institutu vnitřního přesídlení a žít v klidnější oblasti Turecka. Z jeho výpovědi ostatně vyplývá, že určitou dobu žil s rodinou v Istanbulu, lepší

a klidnější soužití však bylo v Tekirdagu, kde žije i v současné době jeho rodina v bezpečí. Žalobce neuváděl potíže tohoto charakteru zejména pak při žití ve městě Tekirdag, navíc toto místo není na turecko-syrské hranici a podle informací o zemi původu lze tyto oblasti považovat za bezpečné. Krajský soud neshledal a žalobce neuvedl ani žádné důvody, pro které by jeho vycestování do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

83. Pokud žalobce tvrdil, že se žalovaný dostatečně nezabýval skutečností, že by při návratu do Turecka ho vláda mohla dát do svého hledáčku a možná by se ho mohla zbavit, soud uvádí, že žalobce k tomuto nic blíže nepopsal, ani neuvedl, z jakého důvodu by to mělo být, pouze poukazoval obecně na to, že slyšel, že se to některým lidem stalo, když on sám nikdy v hledáčku policie ani jiných správních orgánů nebyl, nijak se politicky neangažoval, kromě toho, jak sám uvedl, že byl řadovým členem Demokratické politické strany národa (HDP) a pokud poukazoval na určité problémy, netýkaly se vůbec jeho osoby, ale lidí na vysokých pozicích v této straně či známých novinářů angažujících se proti turecké vládě či prezidentovi. Je třeba předně konstatovat, že skutečnosti týkající se jinak postavených občanů pro žalobce neznamena hrozbu pronásledování z azylově relevantních důvodů, tak jak bylo výše podrobně rozebíráno.
84. Z důvodů shody názorů zdejšího soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, soud odkazuje na podrobné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2017, č. j. 4 As 11/2006-86).
85. Na závěr soud již jen zdůrazňuje, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, které jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávány. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž mohlo nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46).
86. Soud musí ale na závěr zdůraznit, že v žalobě žalobce popisoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany v ČR velmi obecně a také takto velmi obecně hovořil i v průběhu správního řízení, kdy s ním byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žádné závažné důvody pro udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení neuvedl.
87. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. se souhlasem obou účastníků řízení.
88. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení

nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. května 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.